

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓

ขับขานสำเนียง เสนาะเสียงโอ้เอ้วิหารราย

เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

ครูผู้สอน ครูธีรุต ฉ่ำทรัพย์

เรื่อง ฝึกทักษะ รู้จำหว่าะได้ (๑)

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. บอกหลักการอ่านและแบ่งวรรค
ในบทร้อยกรองได้
๒. เขียนหลักการอ่านและแบ่งวรรค
ในบทร้อยกรองได้
๓. ร่วมกิจกรรมการบอกหลักการอ่านและ
แบ่งวรรคในบทร้อยกรองได้

กิจกรรมชวนคิด

- นักเรียนเคยอ่านบทร้อยกรองหรือไม่
 - นักเรียนชอบบทร้อยกรองชนิดใดมากที่สุด
- เพราะเหตุใด

บทร้อยกรอง

บทร้อยกรองเป็นคำประพันธ์ที่แต่งขึ้นโดยมี
ข้อบังคับหรือฉันทลักษณ์ จำกัดคำและวรรคตอน
ให้สัมพันธ์กันไพเราะตามเกณฑ์ที่ได้วางไว้
ในฉันทลักษณ์ เช่น กลอนสุภาพ โคลงสี่สุภาพ
กาพย์ยานี ๑๑ และกาพย์ฉบัง ๑๖ ฯลฯ

บทร้อยกรอง

คำว่า “**บทร้อยกรอง**” มีคำที่ใช้เรียกแตกต่างกันหลาย ๆ อย่าง เช่น คำประพันธ์คำประพันธ์ร้อยกรอง กาพย์กลอน กวีนิพนธ์หรือบทกวีซึ่งมีคุณค่าต่อผู้อ่าน **การอ่านบท ร้อยกรองให้พิจารณาลักษณะบทประพันธ์ก่อนว่าเป็น ชนิดใด ต่อมาพิจารณาคำที่ปรากฏ ต่อมาคือการแบ่งวรรค เมื่อแบ่งแล้วให้ฝึกอ่านจนเกิดความชำนาญ**

บทร้อยกรอง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ความหมายของคำว่า “ร้อยกรอง” ดังนี้

(๑) ก. สอดผูกให้ติดต่อกัน, ร้อย ถัก และเย็บงานประเภทประณีตศิลป์เช่นดอกไม้ให้เป็นรูปต่าง ๆ, เช่น ร้อยกรองข่ายคลุมไตร ร้อยกรองสไบ

(๒) ก. ตรวจชำระให้ถูกต้อง, สั่งคายนานา, ในคำว่า ร้อยกรองพระธรรมวินัย

บทร้อยกรอง

(๓) ก. แต่งหนังสือดีให้มีความไพเราะ, เรียบเรียง
ถ้อยคำให้เป็นระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์.

(๔) น. คำประพันธ์, ถ้อยคำที่เรียบเรียงให้เป็น
ระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์

ที่มาของบทประพันธ์

เข้าใจว่า การอ่านทำนองเสนาะมีมานานแล้วแต่
ครั้งกรุงสุโขทัย เท่าที่ปรากฏหลักฐานในศิลาจารึก
พ่อขุนรามคำแหง พุทธศักราช ๑๘๓๕ หลักที่หนึ่ง
บรรทัดที่ ๑๘ – ๒๐ ตั้งความว่า “...ด้วยเสียงพาดเสียง
พิน เสียงเลื้อน เสียงขับ ใครจักมักเล่น เล่นใครจักมัก
หัว หัว ใครจักมักเลื้อน เลื้อน...”

ที่มาของบทประพันธ์

จากข้อความดังกล่าว ฉันทิชย์ กระแสสินธุ์ กล่าวว่า
เสียงเลื้อน เสียงขับ คือการร้องเป็นทำนองเสนาะ
ส่วน ทองสืบ ศุภะमारค ชี้แจงว่า เลื่อนตรงกับภาษาไทย
ถิ่นว่า “เลิ่น” หมายถึง การอ่านหนังสือเอื้อนเสียงเป็น
ทำนอง ซึ่งคล้ายกับที่ ประเสริฐ ณ นคร อธิบายว่า
“เลื้อน” เป็นคำภาษาถิ่น แปลว่า อ่านทำนองเสนาะ

ที่มาของบทประพันธ์

โดยอ้างอิง บรจบ พันธุมเมธา กล่าวว่า คำนี้เป็นภาษาถิ่น
ของไทยในพม่า ถิ่นไทยในรัฐฉานหรือไทยใหญ่ นั่นเอง
จากความคิดเห็นของผู้รู้ประกอบกับหลักฐานในศิลาจารึก
พ่อขุนรามคำแหงดังกล่าว ทำให้เชื่อว่าการอ่านทำนอง
เสนาะของไทยมีมานานหลายร้อยปีแล้ว โดยเรียกเป็น
ภาษาไทยถิ่นว่า “เลือน”

ที่มาของบทประพันธ์

ที่มาหรือต้นเค้าของการอ่านทำนองเสนาะพอจะสันนิษฐานได้ว่า น่าจะมีบ่อเกิดจากการดำเนินวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยก่อน ที่มีความเกี่ยวข้องกับการร้องเพลงทำนองต่าง ๆ ตลอดมา ทั้งนี้ จากเหตุผลที่ว่า คนไทยมีนิสัยชอบพูดคำคล้องจองให้มีจังหวะ ด้วยลักษณะสัมผัสเสมอ ประกอบกับคำภาษาไทยที่มีวรรณยุกต์ กำกับจึงทำให้คำมีระดับเสียงสูงต่ำเหมือนดนตรี เมื่อประติษฐ์ ทำนองง่าย ๆ

ที่มาของบทประพันธ์

ใส่เข้าไปก็ทำให้สามารถสร้างบทเพลงร้องขึ้นมาได้แล้ว ดังนั้นคนไทยจึงมีโอกาสดูฟังและชื่นชมกับการร้องเพลงทำนองต่าง ๆ ตั้งแต่เกิดจนตายทีเดียว ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน และความไพเราะของบทประพันธ์แต่ละประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้อ่านทำนองเสนาะจึงต้องศึกษาวิธีการอ่านให้ไพเราะและต้องหมั่นฝึกฝนการอ่านจนเกิดความชำนาญ

ที่มาของบทประพันธ์

อนึ่ง ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะอยู่ที่ตัวผู้อ่านต้องรู้จักวิธีการอ่านทอดเสียง โดยผ่อนจังหวะให้ช้าลง การเอื้อนเสียงโดยการลากเสียงช้า ๆ เพื่อให้เข้าจังหวะและให้หางเสียงให้ไพเราะ การครั้นเสียง โดยทำเสียงสะดุดสะท้อนเพื่อความไพเราะเหมาะสมกับบทกวีบางตอน การหลบเสียง โดยการหักเสียงให้พลิกกลับจากเสียงสูงลงมาเป็นเสียงต่ำ หรือจากเสียงต่ำขึ้นไปเป็นเสียงสูง

ที่มาของบทประพันธ์

เนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถที่จะดำเนินตามทำนองต่อไปได้ เป็นการหลบหนีจากเสียงที่เกินความสามารถ จึงต้องหักทำนอง พลิกกลับเข้ามาดำเนินทำนองในเขตเสียงของตน และการ กระแทกเสียงโดยการอ่านกระซกเสียงให้ดังผิดปกติในโอกาส ที่แสดงความโกรธหรือความไม่พอใจหรือเมื่อต้องการเน้นเสียง

(มนตรี ตราโมท ๒๕๒๗ : ๕๐)

ที่มา https://www.baanjomyut.com/library_2/thai_poetry/09.html

การอ่านบทร้อยกรอง

อ่านได้ ๒ แบบ

๑. **อ่านแบบธรรมดา** เป็นการอ่านออกเสียงพูดธรรมดา ไม่มีทำนองเหมือนอ่านร้อยแก้ว แต่มีการแบ่งจังหวะวรรคตอน ให้ถูกต้องตามชนิดของคำประพันธ์

๒. **อ่านแบบทำนองเสนาะ** เป็นการอ่านออกเสียงที่มี ทำนองอย่างไพเราะ มีเอื้อนเสียง เน้นสัมผัสแบ่งจังหวะ จำนวนคำการอ่านตามฉันทลักษณ์บังคับของคำประพันธ์

จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงบทร้อยกรองทำนองเสนาะ

การอ่านออกเสียงบทร้อยกรองหรือการอ่านทำนองเสนาะ เป็นการอ่านให้คนอื่นฟัง ฉะนั้นทำนองเสนาะต้องอ่านออกเสียง เสียงทำให้เกิดความรู้สึก ทำให้เห็นความงาม เห็นความไพเราะ เห็นภาพพจน์ผู้ฟังสัมผัสด้วยเสียง จึงจะเข้าถึงรสและความงามของบทร้อยกรองที่เรียกว่า **อ่านแล้วฟังพริ้งเพราะเสนาะโสต**

จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงบทร้อยกรองทำนองเสนาะ

การอ่านทำนองเสนาะจึงมุ่งมันให้ผู้ฟังเข้าถึงรสและเห็นความงามของบทร้อยกรอง ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะจึงขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน และความไพเราะของบทประพันธ์แต่ละประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อ่านทำนองเสนาะ จึงต้องอาศัยวิธีการอ่านให้ไพเราะและต้องหมั่นฝึกฝนการอ่านให้เกิดความชำนาญ

(มนตรี ตราโมท ๒๕๒๗: ๕๐)

หลักการอ่านบทร้อยกรอง

๑. ก่อนอ่านให้แบ่งคำ แบ่งวรรคให้ถูกต้องตามหลักคำประพันธ์
เสียก่อน โดยต้องระวังในเรื่องความหมายของคำด้วยเพราะ
คำบางคำอ่านแยกคำกันไม่ได้ เช่น “สร้อยคอขนมยุระ ยุงงาม”
(ขน-มยุระ , ขนม-ยุระ)
๒. อ่านออกเสียงทำนองธรรมชาติให้คล่องก่อน
๓. อ่านให้ชัดเจน โดยเฉพาะออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ
ให้ถูกต้อง

หลักการอ่านบทร้อยกรอง

๔. อ่านให้เือนสัมผัส เรียกว่า แปรเสียง เพื่อให้เกิดเสียงสัมผัสที่ไพเราะ
๕. ระวัง ๓ ต คือ อย่าให้ตกหล่น อย่าต่อเติม อย่าตู่ตัว
๖. อ่านให้ถูกจังหวะ คำประพันธ์แต่ละประเภท จะมีจังหวะแตกต่างกัน ต้องอ่านให้ถูกวรรคตอนตามแบบแผนลักษณะของคำประพันธ์
๗. อ่านให้ถูกทำนองของคำประพันธ์

หลักการอ่านบทร้อยกรอง

๘. ผู้อ่านต้องใสอารมณ์ตามรสความของบทประพันธ์
รสรัก รสโศก ตื่นเต้นขบขัน โกรธ
๙. อ่านให้เสียงดัง ไม่ใช่ตะโกน
๑๐. เวลาอ่านอย่าให้เสียงขาดเป็นช่วง ต้องให้เสียง
ติดต่อกันตลอด
๑๑. เวลาจบให้ทอดเสียงช้า

ตัวอย่าง บทร้อยกรองชนิดกาพย์ยานี ๑๑

๑ สารุสะจะขอไหว้ พระศรีไตรสละณา
พ่อแม่แลครุบา เทวดาในราศี
๑ ข้าเจ้าเอา ก ข เข้ามาต่อ ก กา มี
แก้ไขในเท่านั้น ตีมิติอย่าตรีชา

ลงมือทำ จดจำได้

ให้นักเรียนร่วมกันศึกษาใบความรู้

แล้วลงมือปฏิบัติ

จากนั้นให้นำเสนอตามลำดับ

ใบความรู้ที่ ๑

เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

ใบความรู้ที่ ๑ เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง ขั้วขานสำเนียง เสนาะเสียงไอ้เอ๋วิหารราย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

บทร้อยกรองเป็นคำประพันธ์ที่แต่งขึ้นโดยมีข้อบังคับหรือฉันทลักษณ์ จำกัดคำและวรรคตอนให้สัมผัสกันไพเราะตามเกณฑ์ที่ได้วางไว้ในฉันทลักษณ์ เช่น กลอนสุภาพ โคลงสี่สุภาพ กาพย์ยานี ๑๑ และกาพย์ฉบัง ๑๖ ฯลฯ คำว่า “บทร้อยกรอง” มีคำที่ใช้เรียกแตกต่างกันหลาย ๆ อย่าง เช่น คำประพันธ์คำประพันธ์ร้อยกรอง กาพย์กลอน กวีนิพนธ์หรือบทกวีซึ่งมีคุณค่าต่อผู้อ่าน การอ่านบทร้อยกรองให้พิจารณาลักษณะบทประพันธ์ก่อนว่าเป็นชนิดใด ต่อมาพิจารณาคำที่ปรากฏ ต่อมาคือการแบ่งวรรคเมื่อแบ่งแล้วให้ฝึกอ่านจนเกิดความชำนาญ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ความหมายของคำว่า “ร้อยกรอง” ดังนี้

(๑) ก. สอดผูกให้ติดต่อกัน, ร้อย ถัก และเย็บงานประเภทประณีตศิลป์เช่นดอกไม้ให้เป็นรูปต่าง ๆ, เช่น ร้อยกรองข่ายคลุมไตร ร้อยกรองสไบ

(๒) ก. ตรวจชำระให้ถูกต้อง, สังคายนา, ในคำว่า ร้อยกรองพระธรรมวินัย

(๓) ก. แต่งหนังสือดีให้มีความไพเราะ, เรียบเรียงถ้อยคำให้เป็นระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์.

(๔) น. คำประพันธ์, ถ้อยคำที่เรียบเรียงให้เป็นระเบียบตามบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์

ที่มาของบทประพันธ์

เข้าใจว่า การอ่านทำนองเสนาะมีมานานแล้วแต่ครั้งกรุงสุโขทัย เท่าที่ปรากฏหลักฐานในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง พุทธศักราช ๑๘๓๕ หลักที่ หนึ่ง บรรทัดที่ ๑๘ – ๒๐ ดังความว่า “...ด้วยเสียงพาดเสียงพินเสียงเลื้อน เสียงขับ ใครจักมักเล่น เล่นใครจักมักหัว หัว ใครจักมักเลื้อน เลื้อน...” จากข้อความดังกล่าวฉันทิพย์ กระเสสินธุ์ กล่าวว่า เสียงเลื้อน เสียงขับ คือการร้องเป็นทำนองเสนาะ ส่วน ทองสืบ ศุภะมารค ชี้แจงว่า เลื้อนตรงกับภาษาไทยถิ่นว่า “เลื้อน” หมายถึง การอ่านหนังสือเอื้อนเสียงเป็นทำนอง ซึ่งคล้ายกับที่ประเสริฐ ณ นคร อธิบายว่า “เลื้อน” เป็นคำภาษาถิ่นแปลว่า อ่านทำนองเสนาะ โดยอ้างถึง บรรจบ พันธุเมธา กล่าวว่า คำนี้เป็นภาษาถิ่นของไทยในพม่า ถือไทยในรัฐฉานหรือไทยใหญ่นั้นเอง จากความคิดเห็นของผู้รู้ประกอบกับหลักฐานในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงดังกล่าว ทำให้เชื่อว่าการอ่านทำนองเสนาะของไทยมีมานานหลายร้อยปีแล้ว โดยเรียกเป็นภาษาไทยถิ่นว่า “เลื้อน”

ที่มาหรือต้นเค้าของการอ่านทำนองเสนาะพอจะสันนิษฐานได้ว่า น่าจะมีบ่อเกิดจากการดำเนินวิถีชีวิตของคนไทยในสมัยก่อน ที่มีความเกี่ยวกับการร้องเพลงทำนองต่าง ๆ ตลอดมา ทั้งนี้จากเหตุผลที่ว่า คนไทยมีนิสัยชอบพูดคำคล้องจองให้มีจังหวะด้วยลักษณะสัมผัสเสมอ ประกอบกับคำภาษาไทยที่มีวรรณยุกต์กำกับจึงทำให้คำมีระดับเสียงสูงต่ำเหมือนดนตรี เมื่อประดิษฐ์ทำนองง่าย ๆ ใส่เข้าไปก็ทำให้สามารถสร้างบทเพลงร้องขึ้นมาได้แล้ว ดังนั้นคนไทยจึงมีโอกาสได้ฟังและชื่นชมกับการร้องเพลงทำนองต่าง ๆ ตั้งแต่เกิดจนตายทีเดียว

ใบความรู้ที่ ๑

เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน และความไพเราะของบทประพันธ์แต่ละประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้อ่านทำนองเสนาะจึงต้องศึกษาวิธีการอ่านให้ไพเราะและต้องหมั่นฝึกฝนการอ่านจนเกิดความชำนาญ

อนึ่งศิลปะการอ่านทำนองเสนาะอยู่ที่ตัวผู้อ่านต้องรู้จัก วิธีการอ่านทอดเสียง โดยผ่อนจังหวะให้ช้าลง การเอื้อนเสียง โดยการลากเสียงช้า ๆ เพื่อให้เข้าจังหวะและให้ทางเสียงให้ไพเราะ การครั้นเสียง โดยทำเสียงสะดุดสะเทือนเพื่อความไพเราะเหมาะสมกับบทกวีบางตอน การหลบเสียง โดยการหักเสียงให้พลิกกลับจากเสียงสูงลงมาเป็นเสียงต่ำ หรือจากเสียงต่ำขึ้นไปเป็นเสียงสูง เนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถที่จะดำเนินตามทำนองต่อไปได้ เป็นการหลบหนีจากเสียงที่เกินความสามารถ จึงต้องหักทำนองพลิกกลับเข้ามาดำเนินทำนองในเขตเสียงของตน และการกระแทกเสียงโดยการอ่านกระซกเสียงให้ดังผิดปกติในโอกาสที่แสดงความโกรธหรือความไม่พอใจหรือเมื่อต้องการเน้นเสียง

(มนตรี ตราโมท ๒๕๒๗ : ๕๐)

ที่มา https://www.baanjomyut.com/library_e/thai_poetry/oc.html

การอ่านบทร้อยกรอง อ่านได้ ๒ แบบ

๑. อ่านแบบธรรมดา เป็นการอ่านออกเสียงพูดธรรมดา ไม่มีทำนองเหมือนอ่านร้อยแก้ว แต่มีการแบ่งจังหวะวรรคตอนให้ถูกต้องตามชนิดของคำประพันธ์

๒. อ่านแบบทำนองเสนาะ เป็นการอ่านออกเสียงที่มีทำนองอย่างไพเราะ มีเอื้อนเสียง เน้นสัมผัสแบ่งจังหวะจำนวนคำการอ่านตามฉันทลักษณ์บังคับของคำประพันธ์

จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงบทร้อยกรองทำนองเสนาะ

การอ่านออกเสียงบทร้อยกรองหรือการอ่านทำนองเสนาะ เป็นการอ่านให้คนอื่นฟัง ฉะนั้นทำนองเสนาะต้องอ่านออกเสียง เสียงทำให้เกิดความรู้สึก ทำให้เห็นความงาม เห็นความไพเราะ เห็นภาพพจน์ผู้ฟังสัมผัสด้วยเสียง จึงจะเข้าถึงรสและความงามของบทร้อยกรองที่เรียกว่า อ่านแล้วฟังพริ้งเพราะเสนาะโสการอ่านทำนองเสนาะจึงมุ่งมั่นให้ผู้ฟังเข้าถึงรสและเห็นความงามของบทร้อยกรองศิลปะการอ่านทำนองเสนาะ จึงขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน และความไพเราะของบทประพันธ์แต่ละประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อ่านทำนองเสนาะจึงต้องอาศัยวิธีการอ่านให้ไพเราะและต้องหมั่นฝึกฝนการอ่านให้เกิดความชำนาญ

(มนตรี ตราโมท ๒๕๒๗: ๕๐)

หลักการอ่านบทร้อยกรอง

๑. ก่อนอ่านให้แบ่งคำแบ่งวรรคให้ถูกต้องตามหลักคำประพันธ์เสียก่อน โดยต้องระวังในเรื่องความหมายของคำด้วยเพราะคำบางคำอ่านแยกคำกันไม่ได้ เช่น “สร้อยคอขนมยุระ ยุ่งงาม” (ขนมยุระ , ขนม-ยุระ)

๒. อ่านออกเสียงทำนองธรรมดาให้คล่องก่อน

๓. อ่านให้ชัดเจน โดยเฉพาะออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ให้ถูกต้อง

๔. อ่านให้เอื้อนสัมผัส เรียกว่า แปรเสียง เพื่อให้เกิดเสียงสัมผัสที่ไพเราะ

๕. ระวัง ๓ ต คือ อย่าให้ตกหล่น อย่าต่อเติม อย่าตั่วตัว

๖. อ่านให้ถูกจังหวะ คำประพันธ์แต่ละประเภท จะมีจังหวะแตกต่างกัน ต้องอ่านให้ถูกวรรคตอนตามแบบแผนลักษณะของคำประพันธ์

๗. อ่านให้ถูกทำนองของคำประพันธ์

๘. ผู้อ่านต้องใส่ใจอารมณ์ตามรสความของบทประพันธ์ รสรัก รสโศก ตื่นเต้นขบขัน โกรธ

๙. อ่านให้เสียงดัง ไม่ใช่ตะโกน

ใบความรู้ที่ ๑

เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

๑๐. เวลาอ่านอย่าให้เสียงขาดเป็นช่วง ต้องให้เสียงติดต่อกันตลอด

๑๑. เวลาจบให้ทอดเสียงช้า

ตัวอย่างบทร้อยกรองชนิดกาพย์ยานี ๑๑

๐ สาธุสะจะขอไหว้

พ่อแม่แลครูบา

๐ ข้าเจ้าเอา ก ข

แก้ไขในเท่านั้น

๐ จะร่ำคำต่อไป

ธรรณมีราชา

๐ ชื่อพระไชยสุริยา

ชื่อว่าสุมาลี

๐ ข้าเฝ้าเหล่าเสนา

พ่อค้ำมาแต่ไกล

๐ ไพรฟ้าประชาชี

ทำไร่เขาไถนา

พระศรีไตรสระระณา

เทวะดาในราศี

เข้ามาต่อ ก กา มี

ดีมีดีอย่าตรีชา

พอล่อใจกุมารา

เจ้าภาราสาวะถี

มีสุตามะเหลสี

อยู่บุรีไม่มีภัย

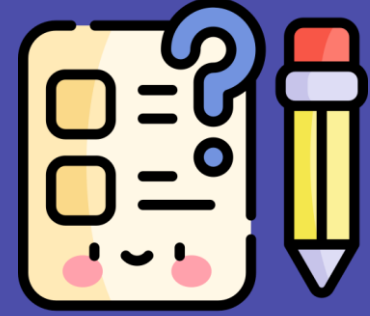
มีกิริยาอะฉมาศรัย

ได้อาศัยในภารา

ชาวบุรีก็ปรีดา

ได้ข้าวปลาแลสาลี

(กาพย์พระไชยสุริยา <https://vajirayana.org/>)

ใบงานที่ ๑

เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

ใบงานที่ ๑ เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง ขัณฑ์ขันธ์สำเนียง เสนาะเสียงไอ้เอ๋วิหารราย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

๑. หลักการอ่านบทร้อยกรองมีขั้นตอนอย่างไรบ้าง (๕ คะแนน)

.....

.....

.....

.....

.....

๒. จงแบ่งวรรคบทร้อยกรองดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (๕ คะแนน)

๑ อยู่มาหมู่ข้าเฝ้า ก็หาเวยะนารี

ที่หน้าตาดีดี

ท่ามะโหรที่เคหา

๑ คำเข้าเฝ้าสี่ขอ

เข้าแต่หอล่อกามา

หาได้ให้ภริยา

โลโกพาให้บ้ำใจ

๑ ไม่จำคำพระเจ้า

เหไปเข้าภาษาไสย

ถือดีมีข้าไทย

ฉ้อแต่ไพร่ใส่ชื่อคา

๑ คะดีที่มีคู่

คือไก่หมู่เจ้าสุภา

ใครเอาข้าวปลามา

ให้สุภาก็ว่าดี

๑ ที่แพ้แก่ชนะ

ไม่ถือพระประเวณี

ขึ้นชื่อก็ได้ดี

ไล่ดำตีมีอาญา

๓. จากการศึกษาการอ่านบทร้อยกรองและฝึกแบ่งวรรค นักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตอย่างไร หรือในสถานการณ์ใดบ้าง จงอธิบาย

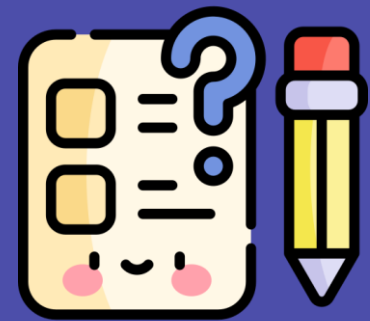
.....

.....

.....

.....

.....

ใบงานที่ ๑

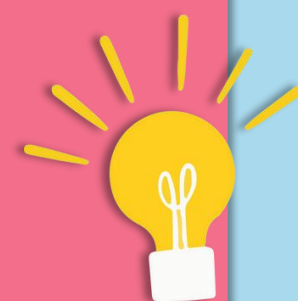
เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๑)

๔. จากการทำกิจกรรมให้นักเรียนสะท้อนผลที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการอ่านว่ามีจุดเด่นหรือจุดพัฒนาอย่างไรบ้าง

สรุป

การฝึกแบ่งวรรค
มีผลดีต่อการฝึกอ่าน
บทร้อยกรองอย่างไร

คำไหนใช้ถูก

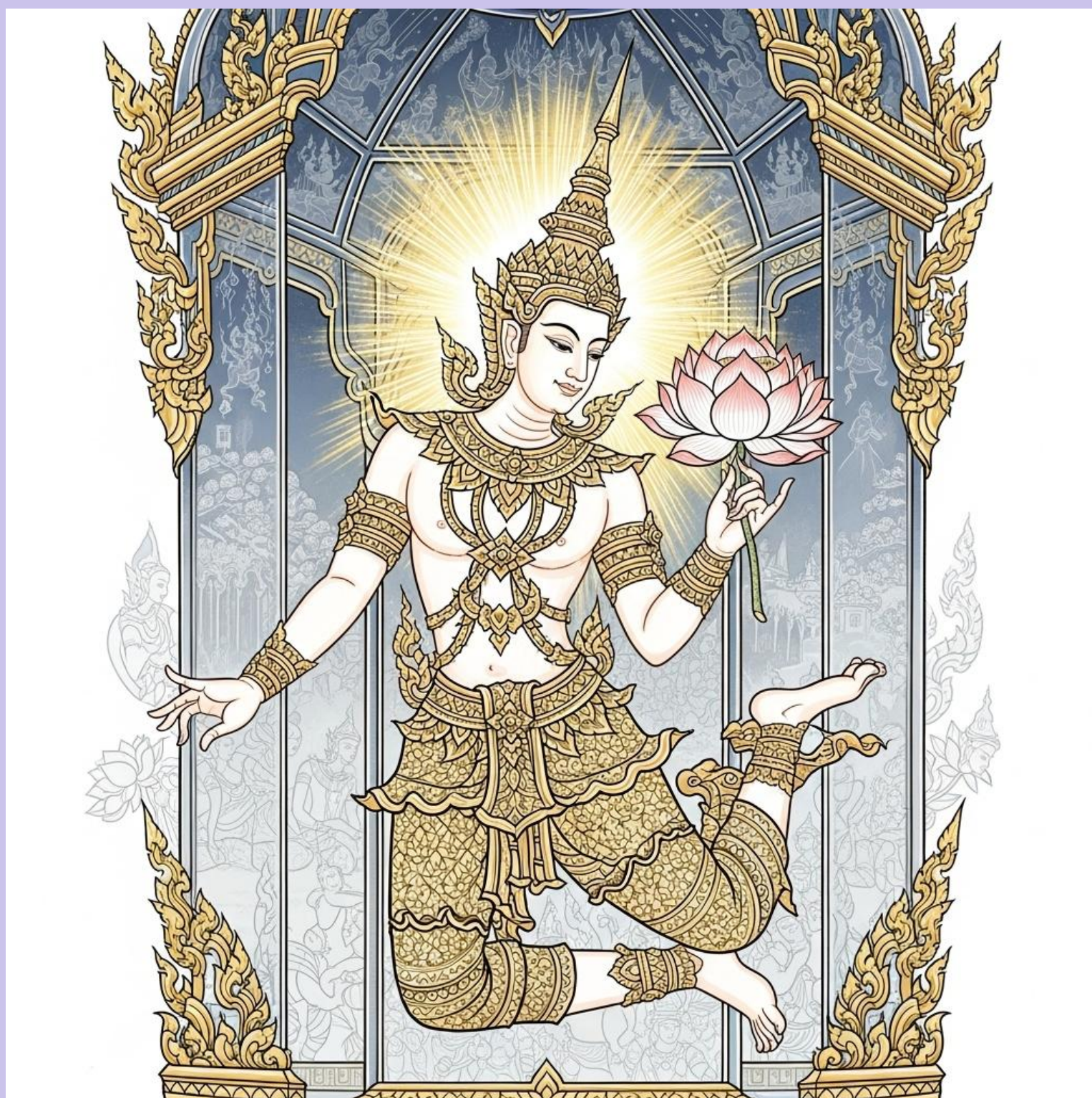

เทเวทย์

?

เทเวศวรร

เทเวศวรร

เทเวศ, เทเวศร์, เทเวศวรร

(๑) [-เวด] น. เทวดาผู้เป็นใหญ่,
หัวหน้าเทวดา

(๒) น. พระมหากษัตริย์, เจ้านาย.

ภาพจากปัญญาประดิษฐ์

แหล่งที่มา : <https://dictionary.orst.go.th/> พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ สืบค้นเมื่อ ๑๔ เมษายน ๒๕๖๘

บทเรียนครั้งต่อไป

เรื่อง

ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๒)

ดาวน์โหลดเอกสารเพิ่มเติมได้ที่ www.dltv.ac.th

รายวิชา ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

สิ่งที่ต้องเตรียม

- ๑) สื่อ PowerPoint เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๒)
- ๒) ใบความรู้ที่ ๒ เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๒)
- ๓) ใบงานที่ ๒ เรื่อง ฝึกทักษะรู้จังหวะได้ (๒)

ดาวน์โหลดเอกสารเพิ่มเติมได้ที่ www.dltv.ac.th
รายวิชา ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

